
INSTYCYJONARZ (1) *sb m*

N sg instycjonarz.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Właściwie justycjonarz (z łac. śr. iusticionarius); urzędnik, który ścigał winnych i przeprowadzał śledztwo zwany oprawcą, urząd ten zanikł przy końcu XV w. [sprawiedliwości dozorca – iustitiarius Cn]: Też obiecujemy: iż w żadnéy ziemi Królestwa Polkiego *Insticionarium* niehcemy poştánawiác/ álbo iákokolwiek náftáwiác. (*marg*) Inficionarz w żadnéy ziemi niema byđz poştánawian. (–) *SarnStat* 893.*

Cf [JUSTYCYJONARZ]

AKtt